

บัณฑิต พังนิรันดร์ : การศึกษาเรื่องงานบ้านของสตรีในเขตกรุงเทพมหานคร (A STUDY OF DOMESTIC WORK OF WOMEN IN BANGKOK METROPOLIS) อ.ที่ปรึกษา:รศ.ดร.กนกศักดิ์ แก้วเทพ, 121 หน้า. ISBN 974-635-864-2

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อนำเสนอและวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับสตรีกลุ่มอาชีพต่าง ๆ ทั้ง 3 กลุ่ม คือ สตรีกลุ่มข้าราชการหรือรัฐวิสาหกิจ สตรีกลุ่มบริษัทเอกชนและสตรีกลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอ (2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้เวลาในการทำงานบ้านของสตรีทั้ง 3 กลุ่ม (3) เพื่อศึกษาและประเมินค่างานบ้านของสตรีทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้วิธีการสองวิธีคือวิธีการหาค่าเสียโอกาสและวิธีการหาค่าทดแทน

วิธีการศึกษานี้ใช้วิธีการแจกแจงแบบสอบถามไปยังสตรีกลุ่มต่าง ๆ ทั้ง 3 กลุ่มที่ทำงานในเขตกรุงเทพมหานครและสตรีที่มีครอบครัวแล้ว โดยใช้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มละ 100 ตัวอย่าง รวมทั้งหมด 300 ตัวอย่าง ซึ่งผลการศึกษาพบว่า

1. ลักษณะข้อมูลทั่วไปที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม ในด้านของอายุ และการศึกษา พบว่าสตรีกลุ่มข้าราชการหรือรัฐวิสาหกิจมีอายุโดยเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือสตรีกลุ่มบริษัทเอกชน ซึ่งทั้ง 2 กลุ่มมีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า ส่วนสตรีกลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอจะมีอายุโดยเฉลี่ยต่ำสุด และมีระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับประถมและมัธยมต้น ส่วนด้านจำนวนบุตรโดยเฉลี่ย สตรีกลุ่มบริษัทเอกชนมีจำนวนบุตรสูงสุด รองลงมาคือสตรีกลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอ และสตรีกลุ่มราชการหรือรัฐวิสาหกิจมีจำนวนบุตรต่ำสุด สำหรับในด้านของรายได้ สตรีกลุ่มบริษัทเอกชนมีรายได้เฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือสตรีกลุ่มราชการและรัฐวิสาหกิจ ส่วนสตรีกลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอมีรายได้ต่ำที่สุด ในด้านของเวลาในการทำงานนอกบ้าน สตรีกลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอใช้เวลาในการทำงานนอกบ้านสูงสุด รองลงมาคือสตรีกลุ่มบริษัทเอกชนและสตรีกลุ่มราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามลำดับ และเวลาที่ใช้ในการทำงานบ้าน พบว่าสตรีกลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอ ใช้เวลาในการทำงานบ้านสูงสุด รองลงมาคือสตรีกลุ่มราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ส่วนสตรีกลุ่มบริษัทเอกชนใช้เวลาต่ำที่สุด

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้เวลาในการทำงานบ้านของสตรีแต่ละกลุ่ม ได้แก่ จำนวนบุตร การมีบุตรก่อนวัยเรียนและการมีคนช่วยในการทำงานบ้าน ยกเว้น สตรีกลุ่มบริษัทเอกชนมีปัจจัยรายได้เพิ่มขึ้นมา

3. การประเมินค่างานบ้านใน 1 วัน โดยใช้วิธีหาค่าเสียโอกาสและวิธีหาค่าทดแทน พบว่าสตรีกลุ่มข้าราชการหรือรัฐวิสาหกิจและสตรีกลุ่มบริษัทเอกชน ค่าของงานบ้านที่ประเมินได้ ด้วยวิธีหาค่าเสียโอกาสจะสูงกว่าวิธีหาค่าทดแทน ซึ่งผลที่ได้ตรงกันข้ามกับการประเมินค่างานบ้านของสตรีในกลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอ อย่างไรก็ตาม เมื่อนำค่างานบ้านที่ประเมินได้ด้วย 2 วิธี มาเปรียบเทียบกับค่าของงานที่สตรีทำงานนอกบ้านพบว่า ค่าของงานที่สตรีทำงานนอกบ้านจะสูงกว่าค่าของงานบ้านที่ประเมินได้โดย 2 วิธีนี้ในสตรีทุกกลุ่ม

ภาควิชา เศรษฐศาสตร์
สาขาวิชา
ปีการศึกษา ๒๕๓๔

ลายมือชื่อนิติ
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม